

Иван Вазов

Размишления в колата

Хладно, зима. Ветровете
сняг по пътя сипят вече.
Сивчо, Кривчо! Дя, теглете,
че градът не е далече.
Там ще вземем нашия Яка:
разпус пише ни, че има,
майка му дома го чака,
Коледа ще минем трима.

Доста време, откак он е
на ученье в градско школо;
малко луд е и хайгон е,
но не щях да падна долу;
всички пращат, и аз пратих.
Та и ний не сме ли хора?
Колко мъки си изпатих,
майка му дор приговора!

Ех, дете е, що да правя:
грях е сяпю то да трае,
злато няма да остава,
бари книга нека знае.
Не е право, дето казвал
поп Танаску, бог да прости,
че в учений дявол влязвал,
по е харно да сме прости.

Не е право, не е право,
има нещо в тая книга,
тя върти света наздраво,
тя струпаля, тя повдига.
С едно рало и волове,
видях, царства се не грабат;
времена дойдоха нови,
и човеци нови трябат.

Мина робство, неволия,
но да спим и то не струва;
простият и в слободия
пак е сяп и пак робува.
Едно време бе парата,

тя ум даваше за двама,
а днес питат във главата
какво има, какво няма.

И наш Яко след пет годин
глава умна ще да стане,
и учен и благороден,
ще зарадва старостта ни.
Тогаз нека хаджи Пете
да се пъчи, да се ежи...
Кривчо! Сивчо! Дя, теглете!
Нощта пада, вятър реже.

Как го майка му, горката,
чака сега да се върне,
да го стисне плачешката
и порасъл да го зърне!
А пък аз ще кажа: „Сине,
кажи нещо от наука!“
Той тогава ще да зине,
като гълъб ще загука.

За небето, за земята
и за всяка история,
какво има по царствата,
какво става в България...
А пък ний... Като пияни!
Не ще верува око ни!
Оттук гледам как ще фане
майка му сълзи да рони.

Кривчо! Сивчо! Дя, теглете,
че в града ме чедо чака,
утре рано там стигнете –
ще да вземем нашия Яка.
Той три годин паса вази –
и вий му се отплатете,
и за Бъдни вечер нази
ранко дома занесете!

Януари 1882

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5175>]